

ÉLETÚTINTERJÚ

Készítette: Szászfalvi Boglárka

2011.11.23.

Interjú Édesapámmal

Az interjúmat édesapámmal, *Szászfalvi Lászlóval* készítettem. Makón született 1961. január 11-én. 1979-ben a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában érettségizett. 1986-ban a Budapesti Református Teológiai Akadémián végzett. 1986-tól segédlelkész volt Csurgó-Alsokban, 1987-től választott lelkész ugyanott. 1988-ban alapító tagja volt az MDF-nek, majd 1989. január 10-én az MDF csurgói szervezetének. 1990-től több cikluson át Csurgó város polgármesterévé választották. 1994-től a Somogy megyei Közgyűlés képviselője, ahol a Kisebbségi és Vallásügyi Bizottság elnöke. Az 1998-as országgyűlési választáson az MDF-Fidesz közös jelöltként mandátumot szerez Somogy 5-ös számú választókerületében, és azóta is e terület képviselőjeként dolgozik az Országgyűlésben. 2010. június 2.-án Sólyom László államfő kinevezte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium államtitkárának. Feladata az egyházügyi, nemzetiségi és civil kapcsolatokért való felelősségvállalás.

Két könyve is megjelent: „Magyar ünnep”, és „Magyar ünnep és közös jövő” címmel.

Szabadidejében (ha van), szeret olvasni, pihenni, a családdal kirándulni, elutazni valahová, filmet nézni, kézilabda meccsre járni. Gimnáziumi éve alatt kosárlabdázott, kézilabdázott és focizott is.

- Arra kérlek Apa, meséld el az életedet! Milyen volt a gyermekkorod?

A gyermekkorom fantasztikusan szép volt. Egy Makó melletti kis faluban, Földeákon nőttem fel. Édesapám, a te nagyapád volt ott református lelkipásztor (akit te sajnos nem ismerhettél már), édesanyám pedig tanítónő a helyi iskolában. Éltük a falusi értelmiségi családok életét, de nem a megszokott életét, hiszen az elmúlt évszázad 60-as, 70-es évtizedeiben egy falusi lelkészcsalád nem számított az akkori hatalom szemében „megszokottnak”... Mindezek ellenére – úgy emlékszem rá – nagyon szerettek minket a faluban. Édesapám falusi és tanyasi gyülekezetekben szolgált, anyukám tanított az iskolában és a gyülekezetben kántorizált és minden volt. Tehát nagyon sok helybéli családdal kerültünk kapcsolatba. Földeák nekem a földi paradicsom teljes megvalósulása volt: hiszen nyáron fociztunk és tutajt ácsoltunk a Száraz-éren, télen korcsolyáztunk, meg persze rengeteget olvastunk. Ez az időszak volt számomra a szabadság maga.

- Milyen volt a kapcsolatod édesapáddal, édesanyáddal, testvéreddel?

Nagyon jó. Édesapámmal sokszor mentem a faluban családlátogatásra és motorral a tanyasi gyülekezetekbe istentiszteletekre és összejövetelekre. Édesanyám nagyon finomakat főzött nekünk és mindketten sokat voltak velünk. Esténként anyukánk mindig mesélt, énekelt nekünk és együtt imádkoztunk. A bátyámmal, a te nagybátyáddal jó volt a kapcsolatunk, bár persze voltak kisebb testvéri veszekedések is. Azt mondhatom, hogy nagyon jó lelki légkör uralkodott a családukban. Olyan, amire valóban azt mondjuk, hogy harmónikus.

- Közeleg a karácsony. Hogy teltek az ünnepek Nálátok?

Azt te is tudod, hogy a lelkészcsaládok élete ilyen szempontból különleges, hiszen minden ünnep egyúttal munkaidő, munkanap is. Ez így volt nálunk is. Nagyon készültünk mi is az ünnepekre, mindig egy nagy titok lengte körül számomra a karácsonyt. S szenteste a gyülekezeti ünneppel kezdődött el, mi mindig szerepeltünk, anyukám és apukám pedig az előkészületek, illetve az ünnepség levezénylése miatt izgult. Ezt követően tartottuk meg a családi ünnepséget, a fenyőfa mellett állva énekeltünk, Bibliát olvastunk és imádkoztunk. Ezután jöttek az ajándékok, amelyek a mai viszonyokhoz képest nagyon szerények voltak, de

mégis valami nagy-nagy, titokzatos békesség és öröm töltötte el a szívünket és ez a lelkiesség bearanyozta az egész ünnepet számunkra.

- Hogy telt az ifjúkorod a gimnáziumi és az egyetemi évek alatt?

A gimnáziumi éveket Debrecenben, a híres Református Kollégiumban töltöttem, amely egész életemre óriási hatással volt rám. Ott kötöttem a legtöbb baráti kapcsolatot és alapvetően meghatározta az értékrendemet, világlátásomat. Teológiai tanulmányaimat Budapesten folytattam. Teológiai professzoraim elmélyítették hitemet, elkötelezetté és erőssé tették meggyőződésemet. Kiszélesítették látásomat. Rengeteget olvastam, igyekeztem a kultúra világában otthon lenni és ezekben az években, az akkori kommunista diktatúra körülményei között egyre inkább bekapcsolódtam a különböző ellenzéki mozgalmakba is.

- Hogy választottad ezt a pályát? Szüleid, gyerekkorod miként befolyásolták iskolaválasztásodat, pályádat, pályaválasztásodat?

A gimnáziumban régésznek, majd néprajzosnak készültem sokáig elég komolyan. Majd az érettségit követően egy évig dolgoztam és ezalatt érlelődött meg bennem a döntés, hogy a református teológiára megyek. Bizonyára ebben a döntésben meghatározó volt édesapám példája is, de azt hiszem, hogy ez már egy önálló, megérlelt döntés volt.

- Hogy ismerted meg Anyát?

A budapesti teológián találkoztunk. Ő zalaegerszegi származású, én pedig alföldi, és mi ketten Budapesten találkoztunk. Bizonyos vagyok abban, hogy nincsenek véletlenek.

- Milyen volt Csurgóra kerülni?

Anyukáddal együtt sokszor jártunk Somogy megyében teológus napokon és így megismertük a viszonyokat. Az volt az álmunk, a tervünk, hogy kikerülünk valahová és ott végezzük a szolgálatunkat. Hát a teológia elvégzése után éppen Somogy megyében, Csurgón nyílt egy ilyen alkalom, egy üresedés. A gyülekezetben nagyon nagy szeretettel fogadtak minket és mi

is igyekeztünk minél hamarabb megismerni a gyülekezetet, illetve később a gyülekezeteket. A családlátogatás folyamatossága és intenzitása volt erre a legjobb eszköz. A lelkeszi szolgálatot anyukáddal együtt nagyon nagy lelkesedéssel kezdtük el és azóta is, 25 év után is így igyekszünk végezni.

- Számodra milyen lelkipásztornak és politikusnak lenni egyszerre?

Mindig is nagyon érdekelték a közösséget érintő ügyek. Már gimnazista koromban mindig harcoltam az igazságért, nagy kosaras voltam és mindig csapatban gondolkoztam, a teológia időszakában már minden lehetőséget megragadtam, hogy bekapcsolódjak az ellenzéki mozgalmakba, különböző megmozdulásokba és tüntetésekbe. Csurgón, még a 80-as évek második felében az első civil szervezet alapítója voltam, világháborús emléktábla és turulszobor avatást szerveztem. Ilyen előzmény után már „szinte” természetes volt, hogy – bár sok unszolás után – elfogadtam a felkérést 1990-ben a polgármester jelöltségre. A csurgóiak megválasztották első polgármesterüknek és ezt követően 2010-ig ezt a döntésüket még ötször

megerősítették. Közben 1998-ban országgyűlési képviselővé is megválasztottak, tehát azt mondhatom, hogy hosszú idő óta ez a kettősség határozza meg az életemet. Tavaly óta államtitkárként végzem a politikai munkámat. Számomra a keresztyén hit és az abból fakadó felelős cselekvés a közjóért, a társadalomért, a nemzetért a politika alapja, vagy úgy is fogalmazhatom, hogy politikai evidencia.

- Mi lenne Neked az álommunka? (ha nem ezt a pályát választod)

A lelkeszi munka az álommunka. De a teológus, vagy a régész, mint hivatás, mint munka is nagyon vonz engem álmaimban.

- Visszagondolva, tettél volna e másképp valamit?

Hát azt hiszem, hogy ez egy rossz kérdés. Igazából nem lehet utólag változtatni. De nem is kell. Mindig a mában kell a döntéseket meghoznunk felelősséggel. Nem tudjuk átadni másnak a döntés felelősségét. Mindig is az volt a felfogásom, hogy a döntéseket meg kell hozni, s a rossz döntés is jobb, mint a döntés elmulasztása vagy a langyosság. Hiszem és tapasztaltam, hogy a döntéseimben vezetést kaptam, kapok Istentől.

- Vannak álmaid, terveid a jövőre nézve? Ha igen, mik azok?

Most a legfontosabb célom az, hogy meg tudjak felelni a mostani feladatomnak, a megtisztelő államtitkári kinevezésemnek. Hogy a magam területén tudjam szolgálni a hazám és a magyar családok felemelkedését, megújítását, lelki, szellemi és anyagi gyarapodását. Egyébként pedig egyszer szeretném magam kialudni, sokat olvasni és utazni. S persze veletek, a családommal minél többet együtt lenni!

